

**11<sup>e</sup> zondag 2026, 14 juni**

Bij het lezen van de eerste lezing uit het boek Exodus moest ik ineens denken aan vicaris van Boxmeer, een priester van het bisdom Rotterdam. Zo heette hij: van Boxmeer. In het boek Exodus wordt God vergeleken met een arend of adelaar die zijn jongen op vleugels draagt.

Op een zaterdagavond kwam vicaris van Boxmeer het Vormsel toedienen in Waddinxveen. Hij begon zijn preek zo:

“Ik ging laatst met mijn zus naar de film. Een prachtige natuurfilm over vogels. Ineens zag je een arendsnest. De oude arend duwde een jonkie over de rand. Het fladderde naar beneden. Maar ineens schoot de grote arend naar beneden.

Spreidde zijn machtige vleugels uit en ging onder het jong vliegen. Hij ving het op en bracht het op zijn rug in veiligheid”.

Drie jaar later kwam vicaris van Boxmeer weer vormen. Hij begon zijn preek zo: “ik ging laatst met mijn zus naar de film. Een prachtige natuurfilm over vogels. ....”

Ik denk dus dat van Boxmeer dezelfde preek gebruikte in alle vormselvieringen. Hij wilde met die bijbelse vergelijking uitdrukken dat ouders hun kinderen èn moeten loslaten èn moeten opvangen. Kinderen die het Vormsel doen zijn weliswaar grotere kinderen die graag hun eigen weg gaan. Ze fladderen wat. Maar ook kunnen ze de veiligheid van het ouderlijk huis en gezag nog niet missen. Opvoeden is loslaten en opvangen. Het doel van loslaten en opvangen is mensen zetten ‘in hun eigen kracht’. Zo gaat ook God met mensen om.

Huub Oosterhuis schreef er een mooi lied over:

*Die mij droeg op adelaarsvleugels  
die mij hebt geworpen in de ruimte;  
en als ik krijsend neerviel// mij ondervangen met uw wieken...  
en weer ópgegooid  
totdat ik vliegen kon  
op eigen kracht  
op eigen kracht.*

Het verhaal van het Boek van de Uittocht uit Egypte is dat God het volk van Israël op weg zet door de woestijn naar het beloofde land.

Ze moeten zelf de weg zoeken en de samenleving opbouwen.

Hij laat hen los maar blijft wel kijken. Als het kritisch wordt grijpt Hij in.

Hij herinnert hen aan hun Verbond met Hem. Zoals een arend vangt Hij hen weer op om hen straks weer los te laten. Hij zet hen in hun eigen kracht.

God wil dat wij zelfstandig denkende en doende mensen zijn. Niet als individu, maar in verbondenheid – met onderlinge verbanden. Hij wil van het joodse volk in de woestijn “een koninkrijk van priesters en een heilig volk maken”.

Dat wil Hij ook met ons, het nieuwe volk van God, dat we ‘de kerk’ noemen.

In Jezus maakt God een nieuw begin.

Jezus die met een groepje leerlingen door Galilea loopt, wordt geraakt door een grote menigte van mensen die in de joodse religieuze samenleving eigenlijk niet meetellen.

Zij hebben geen herder die naar hen omziet. De religieuzen leiders laten het afweten.

Mensen die buiten hun kringen vallen, laten ze fladderen.

Het zijn niet altijd de makkelijkste mensen die buiten hun kring vallen:

Zieken, van wie ze denken dat ze niet voor niets ziek zijn. Misschien wel zondaars.

Melaatsen zijn toch mensen die je op afstand moet houden. Houd je vrij van besmetting. Mensen met demonen. Psychische kwalen waar geen behandeling voor is. Negeren is dan maar het beste.

Denk niet dat de samenleving van toen harder is dan die van onze tijd:

Er vallen talloos veel mensen buiten onze samenleving omdat we er geen aandacht voor hebben, omdat hen helpen te duur is, omdat we bang zijn voor hun anders-zijn, hun vreemdheid. Vereenzaamde ouderen, ex-gedetineerden, mensen met geestelijke en lichamelijke beperkingen. Ze beantwoorden niet aan het plaatje van mooi, gezond en vitaal.

Jezus wordt door probleem mensen geraakt. Hij wordt door medelijden bewogen. Letterlijk staat er: hij vindt het hartverscheurend. Hartverscheurend dat niemand naar de randen van de maatschappij omziet.

Daarom wil Hij hun in het centrum zetten. Door ze te genezen. Hun aan te raken. Hun te ontmoeten. Hen nieuwe kansen te bieden. In hun eigen kracht te zetten.

Voor Jezus telt iedere mens mee. Hij ziet door alle beperkingen heen hun waardigheid als kind van mensen en kind van God. Met deze mensen bouwt hij een nieuwe gemeenschap op: "een koninkrijk van priesters; een heilig volk".

Jezus vraagt zijn leerlingen zó te leren kijken. Hij begon met twaalf die hij apostelen noemde. Twaalf apostelen die samen één kerk beginnen; zoals de twaalf stammen die samen één heilig volk vormen.

Hij zendt hen uit als ambassadeurs van een nieuwe wereld waarin alle mensen tot hun recht kunnen komen. Hij geeft hun de macht om mensen héél te maken, in de samenleving op te nemen, hen in eigen kracht te zetten.

Als gedoopte en gevormde mensen delen wij in de zending van de apostelen. Ieder van ons afzonderlijk met een eigen roeping; maar ook samen als kerkgemeenschap in de wereld van vandaag.

We zijn toegerust met de kracht en de macht van Jezus. Wij mogen leven en handelen in Jezus' Naam. Persoonlijk èn als lid van de kerk. Soms worden we letterlijk gevraagd herder en hoeder van mensen te zijn.

We leven in een complexe samenleving waarin groepen mensen tot hun problematiek worden teruggebracht: ouderen tot onkostenpost; vluchtelingen tot het migratieprobleem; probleemjongeren tot verloren generatie.

Wat Jezus met een hartverscheurend gemoed zag, vraagt Hij ons te leren zien:

Zie, de mens. Zie de mens die jou aankijkt. Zie de mens die jou nodig heeft.

Als wij kijken met de ogen van Jezus. ... wat zou de wereld anders zijn.

Pastor Tom Buitendijk o.carm.